

a nemzedék nélküli ember

(interjú – rögzítés dátuma, helye, időtartam, lejegyző, blabla)

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 47. szám, 2019. november 22.

joggal állítasz meg, hogy *kik is az igazi felnőttek*. nem mintha nem tudnád, kikre gondolok. pontosan tudnád mondani a nevüket, nem igaz? csak a fene nagy definícióéhséged, hogy nevezzük nevén a dolgot. hát jó, nevezzük nevén, és adjunk nevet akkor az okostojás rátarti viselkedésednek, többször voltál pesten, mint egyszer, hazajössz a savaria expresszsel, azt ismétlgeted, hogy lejöttél vidékre. hát apádhoz jöttél, meg anyádhoz, és nem le, és úgy rúglak seggbe - ezt már tisztáztuk: valagba, inkább mondja így, ha arra törekednék, hogy szó szerint adjam vissza, amit abban a pillanatban mond, amikor belépek a lakásba -, ha megint ezzel jössz. az igazi felnőttek, arra térek vissza. úgy képzeltem mindig, hogy egy család három generációt bír el. *négyet is*. persze, bazmeg, vitatkozz megint, de a négy az inkább kivétel, mintsem a standard. mert a négy nemzedék az már olyan, hogy az egyik oldalon csonkul. mondom a példát. hogy a dédi él, de a sok dédiből akárhogy osztol-szorzasz, azért a kisebb hányada van még ezen az oldalon, hogy meg ne bántódjál, mondom ilyen finomkodva. így aztán ez a nemzedék már korántsincs jelen.